



Лорд Дансени

Решението на д-р Кайбер

В нашия билиарден клуб веднъж подхванахме разговор за възможността да се извърши напълно недоказуемо убийство. Темата е съвсем банална и аз не разбирам защо някои проявяват толкова голям интерес към нея. Едни твърдяха, че няма нищо по-лесно от това; други точно обратното – че следи и улики винаги остават. Няма смисъл да повтарям аргументите им. Ще кажа само, че когато надделяха онези, които твърдяха, че няма абсолютно недоказуемо убийство, се намеси и Джоркинс:

– Аз май съм споменавал за доктор Кайбер, мой стар познат. Той, нещастникът, вече не практикува, затова няма да издам никаква тайна ако кажа, че той наистина извърши абсолютно недоказуемо убийство. Трябва да се признае, че този тип деяния бяха в стила му. От което изобщо не следва, че беше убиец, не бих казал такова нещо за него. Факт е обаче, че такъв сорт хора се съветваха с него и той, като човек с изобретателен ум, им помагаше. Помагаше главно на престъпници да се измъкват, а ако изпаднат в беда, започваше да усуква закона, за да ги измъкне. В случая, за който ви разказвам, в началото отказа, тъй като молбата ни нарушавала както собствените му принципи, така и закона. Тогава обаче вдигнахме цената и той се реши.

– Реши се на какво? – попита Тербат.

– Ще ви разкажа – продължи Джоркинс. – Имаше един тип с безупречен английски, истински документи и всички основания да живее в Англия. Костелив орех, веднъж някой го нарече немец и трябваше да плати много пари за нанесени морални щети. Казваше се Норман Смит. Този Смит имаше мотоциклет и обикаляше по шосетата, особено около летищата, без да излиза от пътя и без да прави нищо подозрително, поне на пръв поглед. Така научаваше много и веднъж разкри тайна, засягаща самолетите, много важна тайна... Беше през 1938 година.

– И какви бяха тия самолети? – пак беше Тербат.

– Нямахме никакви самолети – отвърна Джоркинс. – Точно това беше страшната тайна! Знаеха го само няколко души. В обширен район в източна Англия нямаше нито един самолет, а при нужда можехме да прехвърлим там само няколко бойни машини. Ако той можеше да предаде това в родината си, оставахме в ръцете на Божията милост. Беше доложено на правителството, но то имаше по-важни задачи. Тогава онзи, който следеше Норман Смит, се обърна към доктор Кайбер. Както споменах, той в началото отказа, но после склони. Помоли да му изложим всички факти, след това дълго мълча, дърпайки от лулата си, издялана от някакво индийско дърво.

Разбира се, ние си имахме нашите очи и уши – и Смит беше под

наблюдение, и кореспонденцията му. Но по никакъв законен начин не можехме да му попречим да се върне в Германия и да разкаже на заинтересованите лица за слабите места на нашата отбрана. Смит умееше да действа, без да нарушава закона. Единствената му защита беше огромна немска овчарка – свирепо куче от базелско котило; като ония, дето използваша в женските концлагери. Той имаше къща в Хертфордшир и държеше кучето там за всеки случай – тъй, ако някому хрумне да влиза. Доктор Кайбер дълго ни разпитва за това куче, затова моите приятели си помислиха, че е решил да го отрови. Един от тях дори намекна, че такъв план е примитивен и не си заслужава усилията.

Но Кайбер не би бил Кайбер, ако търсеше толкова прости решения. Още повече, че отравянето на овчарката едва ли щеше да е проста работа – винаги я съпровождаха три зли помиряра, нещо като телохранители.

Сега трябва да спомена още нещо. Казахме на Кайбер следния факт: доста често Норман Смит прескача до морето и там отсяда в някой голям хотел. Изненадващо е, но всички шпиони обичат морето! Като му съобщихме, Кайбер се замисли и накрая рече: „Там трябва да свършим цялата работа, не може да вземе кучето със себе си.“ – „Но там и ние не можем да се вмъкнем – възразиха моите хора. – Има портиер и администратор.“ – „Тогава работата трябва да се свърши през деня“ – уточни доктор Кайбер. – „Ние не обичаме да вършим такива работи през деня“ – пак възразиха приятелите ми. „Чакайте, чакайте, вие още не знаете за каква работа става дума“ – засегна се Кайбер. И продължи: „Двама-трима тръгват подире му, правят малка сценка, през това време някой ловко го бодва с игла.“

„Не обичам отровите, винаги ги откриват“ – рече един от моите хора. Очите на доктор Кайбер станаха съвсем кръгли. „Абе вие мен за дете ли ме имате?“ – „Отровите винаги ги откриват!“ – упорстваше онзи. – „А кой ви е казал, че ще е отрова?“ – попита докторът. – „Ако не е отрова, за какъв дявол е спринцовката?“ – „Бодвате го леко и бързо се изтегляте – продължи Кайбер. – Смит ще повика полиция, ще започне разследване. Но тъй като няма да бъдат намерени никакви телесни увреждания, цялата работа ще се забрави.“ – „Значи не става дума за убийство, така ли? – попита един от моите приятели. – Защо тогава трябва да го убождаме, дявол го взел!“ – Докторът беше крайно лаконичен: „Защото щом се върне въщи, ще умре случайно“.

„Казахте, че инжекцията няма да му причини никаква вреда.“ – „Абсолютни никаква“ – потвърди доктор Кайбер. – „Но след като се върне у дома, ще умре.“ – „По всяка вероятност“ – пак потвърди

докторът. – „Хайде да не спорим – каза друг от нашите. – Доктор Кайбер сигурно знае какво прави...“

Така и постъпихме. След около седмица Норман Смит отиде на море и отседна в голям хотел. В Хертфордшир остана човек да храни овчарката и трите помияра. Още на следващата сутрин Смит тръгна към плажа, скара се с някакви безделници и изтича до полицията да се оплаче, че бил нападат и убоден с нещо отровно. Показа на ръката си следа колкото глава на карфица, като твърдеше, че около нея имало капчица течност с миризма на пот. Полицията повика двама лекари, направиха пълен преглед и анализи и стигнаха до извода, че Смит си е напълно здрав. Към края на седмицата работата поутихна, защото не бяха намерени никакви следи и изменения. Когато става дума за отрови, винаги има такива изменения, още повече пък когато са използвани разни бактериални средства.

– И какво стана в края на краищата? – попитахме ние.

– Като се пооправи, Норман Смит си тръгна за Хертфордшир – обясни Джоркинс. – Беше в приповдигнато настроение; явно беше получил информацията, заради която беше заминал на море. И в деня на пристигането му немската овчарка го захапа до смърт.

– Да, това наистина е ненаказуемо убийство – рече Тербат, – тъй като куче не може да бъде убиец.

Един от нас някак разсеяно попита:

– Само не разбрах какво общо има тук Кайбер...

– Средството беше съвсем тънко – отговори Джоркинс. – Съвсем безвредно, както беше обещал. Но то промени миризмата на Норман Смит. Той започна да мирише различно. И как мислите една немска овчарка ще приеме това?

КРАЙ

© 1948 Лорд Дансени

Lord Dunsany
The Strange Drug of Dr. Caber, 1948

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/556>]